म्रानेकचित्तमत्रश्च देष्यो भवति मित्रिणां। अनवस्थितचित्तवात् कार्ये तैः स उपद्यते ॥ ४१॥ सदा धर्मबलीयस्वाद्दवब्राक्तणानिन्दकः। विशीर्यते स्वयं द्येष दैवोपक्तकस्तथा ॥ ४५॥ संपत्तेश्च विपत्तश्च दैवमेव हि कार्णं। इति दैवपरोध्यायनात्मना न विचेष्टते ॥ ४३॥ इर्भिन्वयमनी चैव स्वयमवावसीद्ति। बलव्यसनयुक्तस्य योद्धं शक्तिर्न विद्यते ॥ ४४॥ श्रदेशस्थो कि रिपुणा स्वल्पकेनापि बाध्यते । ग्राक्रो जल्पीयान् ऋषि जले गजेन्द्रमिष कर्षति ॥ ४५॥ बङ्गशत्रुस्तु संत्रस्तः श्येनमध्ये कपोतवत् । यनैव गक्ति पथा तेनैवासी विपयते ॥ ४६॥ अकालमन्ययुक्तस्तु क्न्यते कालयोधिना । कौशिकेन क्तज्योतिर्निशीय इव वायमः ॥ ४७॥ सत्यधर्मव्यपेतन न संद्ध्यात् कदाचन । स संधितो जप्यसाध्वादिचराचाति विक्रियां ॥ ४८॥

स संधितो ज्यासाधुवादिचराकाति विक्रियां ॥ १८ ॥

ग्रयरमिप कथयामि। संधिविग्रक्तासनयानसंश्रयद्वैधीभावाः षाद्भुण्यं। कर्मणामारम्भोपायः पुरुषद्रव्यसंपद् देशकालविभागो विनिपातप्रतीकारः कार्यसिद्धिश्चेति पञ्चाङ्गो मल्लः। सामदानभेददण्डाश्चवार् उपायाः। उत्साक्शिक्ति
थ० मिल्लशिक्तः प्रभुशिक्तिश्चेति शिक्तित्रयं। शृतत् सर्वमालोच्य नीत्या विजिगी
पवो भवित्त मक्तानः।